

MASCARADA SUSPENDĂRII

Lătrat după lătrat și poace după cap, Traian Băsescu a reușit să irite în asemenea hal clasa noastră politică la vârf încât aceasta și-a jurat în barbă să-l trimită acasă. Prostănacul, după ce a recunoscut ce hram de ofițer poartă, s-a înhăitat cu Măscăriciul deranjat și cu Felix cel acoperit până la brâu, în vederea măsurilor de îndepărtare a președintelui ales de la cârma patriei. Sincer să fiu (întocmai precum inițiatorii acestui demers parlamentar), sunt nevoit să admit (spre deosebire de ei) că nu cunosc în amănunt legile pe baza cărora ar urma să se deruleze acțiunea de suspendare, așa că mă voi mulțumi să privesc afacerea dintr-o perspectivă mai degrabă laterală.

Dintre toți înalții demnitari pământeni, președintele României este singurul ales prin vot direct. Parlamentarii pătrund în forul legislativ pe spinarea unor liste întocmite în spatele ușilor închise, în urma unor negocieri ce țin mai puțin de însușiri și abilități, ci de relațiile cu eminențele cenușii ale partidelor (cel mai adesea de origine securistă) ori de cantitatea contribuțiilor în natură sau bani (potrivit ziarelor). Tehnic vorbind, oricât de rău s-ar adevări președintele patriei și oricât de bună media masei parlamentare, este oarecum deplasat în spiritul legii proaste să fie retrimis la urne.

Teoria suspendării apare la puțin timp după condamnarea verbală a comunismului și acceptarea factuală a țării în structurile europene, astfel că inițiativa parlamentară se plasează în categoria adversității implicite. O campanie inteligent mânăta de oamenii președintelui ar duce opoziția până în pragul neantizării. De când a venit la putere, Traian Băsescu a militat pentru declanșarea alegerilor anticipate, în scopul dobândirii unei largi majorități parlamentare, ca forțele Alianței să nu mai fie nevoite a se împerechea cu pionii otrăviți gen PC ori UDMR. Din păcate, premierul Tăriceanu, temându-se, probabil, de eventuala creștere a ponderei pediste, s-a opus elanului. Acum, prin mișmașurile Opoziției, dorința este pe cale de realizare.

Un alt aspect este etalat de subînțeleasa cărdășie dintre forul legislativ (sensibil același) și administrațiile iliesciene. Timp de 11 ani, cât la Cotroceni s-a aflat Ion Iliescu, nimeni nu a ridicat problema suspendării președintelui, nici un partid nu a început o campanie de strângere a semnăturilor necesare, deși legile ar fi permis-o în aceeași măsură ca și azi. Or, după Nicolae Ceaușescu și Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Iliescu este conducătorul care a făcut cel mai mult rău României, măcar și pentru că a zdrobit coloana vertebrală a democrației și a îngăduit spolierea avutului național.

Acum, pentru a ilustra spiritul grotesc al demersului, Ion Iliescu însuși ne oferă o mostră de neobrăzare și cinism. În cadrul unei emisiuni televizate, părintele mineriadelor a declarat spontan, ca la revoluție: “Parlamentul trebuie să capete puțină vână, să punem pe acest tiran puțin la punct.” Potrivit relatărilor de presă, în viziunea lui Ion Iliescu, “inițierea acțiunii de suspendare a președintelui este un act de pedagogie politică, util pentru consolidarea prerogativelor Parlamentului.” Pariez cu bucurie colecția de depilatoare a Anei Pauker contra batistei de fluturat adio a lui Silviu Brucan că, măcar la un sfert de mandat prezidențial să mai fi avut dreptul, Ilici cel Mărunt s-ar fi gândit mai mult la prerogativele prezidențiale decât la cele ale Parlamentului.

Că Traian Băsescu nu este copia fidelă a luminaților președinți americani de odinioară ar fi greu de negat. În fond, el este adecvat vremurilor prin care trece România. Hăhăitor la public, tranșant în promisiuni, șovăitor în implementare, aprig cu inamicii și recunoscător față de anumiți prieteni, schimbător și onest, uitucist și arogant, agresiv și perfid, mincinos, curajos, ambiguu și răzbunător, Traian Băsescu se străduie măcar să facă o impresie pozitivă. Pe toate acestea Ion Iliescu le înlocuise cu un rânjel.

În vederea suspendării, parlamentarii sunt pe cale să modifice Legea referendumului, coborând baremul de voturi necesar dezpreședințării. Un alt viciu legislativ, deoarece nu poți schimba regulile jocului în timpul partidei. Dacă modificările vor intra în vigoare acum înseamnă că efectele legii ar fi retroactive, ele amendând rezultatele alegerilor din 2004. Pe de altă parte, justiția română a tergiversat procesarea a sute de cauze penale până ce culpele vizate s-au prescris. N-ar fi, în această lumină, un act de rea-credință? O aplicare arbitrară a legilor anihilează însuși spiritul justiției.

Să presupunem, de dragul discuției democratice, că Traian Băsescu este într-atât de rău, de neconstituțional și tiranic încât să merite trimiterea la vestiar înainte de fluierul final. Să presupunem că nimeni nu va plânge după el. Să presupunem că referendumul va produce rezultatele scontate de promotori și că România va rămâne o vreme, potrivit reglementărilor, pe mâna președintelui Senatului, Nicolae Văcăroiu, până vor avea loc alegeri libere și curate. Cum e de presupus că PD se va retrage de la guvernare, PNL va forma o coaliție cu celelalte forțe, recte PSD, PRM și, din nou, PC. Practic, esența comunistă a politichiei naționale. Nu e greu de bănuț cât de onest vor fi pregătite alegerile în acest context. E de ajuns să ne amintim de lipsa intervenției văcăreice în fața spectacolului vadimic din Parlamentul zguduit de teroare și prost gust cu ocazia condamnării verbale a comunismului clasic românesc pentru a vedea cu ce mână forte tremurând ar dirija Vodcăroiu treburile patriei.

În această situație, ne lovim deja de zidul poveței brucaniene: “Popor, ce pui în loc?” E drept, porunca subliminală a kaghebuțului de Dămăroaia a fost lansată pentru a-l perpetua la frâie pe Ion Iliescu. Să fie, așadar, Traian Băsescu de neînlocuit? Nici vorbă! S-ar găsi în România zeci de persoane capabile să conducă țara mai bine, mai decent, mai eficace și mai repede decât el. Una dintre aceste persoane ar fi Mugur Isărescu. Mă îndoiesc, însă, că organizatorii puciului pe el îl au în vedere la pregătirea plăcintei. Practic, românii vor avea de ales între ce se vede mai cu moț: Mircea Geoană, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali, eventual Nicolae Văcăroiu, Călin Popescu-Tăriceanu, Dan Voiculescu...

Tragedia României actuale este lipsa perspectivei politice, deoarece este condamnată să defileze cu același specimen politic, provenit din aparatul de partid și Securitate ori format la umbra unui mentor adecvat. Cum va mai trece mult timp până ce vor putea alege pe cel mai bun dintre candidați, românii rămân prizonieri de blestemul celui mai puțin rău.

Ultimele sondaje de opinie arată că puciștii pierd în vrie din stima și mândria electoratului. PSD a coborât până la ceva peste 15%. În schimb, Partidul Liberal Democrat, condus de prietenii de taină ai d-lui președinte, a reușit un promițător 5.1%, procent care i-ar asigura intrarea în Parlament (concomitent cu ieșirea definitivă a PC). La capitolul încrederii, Traian Băsescu conduce detașat, cu 58%, la partide situația fiind în favoarea PD, cu 30% din opțiuni, urmat de PNL, PSD și PNG, care, cu 12%, devansează în premieră salonul PRM.

Toate acestea luate în calcul, se poate spune că liderii acțiunii de suspendare a lui Traian Băsescu nu vor reuși nici mai mult, dar nici mai puțin decât și-au propus: menținerea vie a tradiției de mascaradă a clasei noastre politice. Ca să nu fie timpul lor și banii cetățeanului pierduți. Și uite-așa, cu trudă, onestitate și inteligență, s-a mai scris o pagină glorioasă a istoriei parlamentare de pe frumoasele plaiuri dâmbovițene.